L'Anne Frank i la natura

Per PepMaria el dv., 03/07/2020 - 13:41

El diari d'Anne Frank té una bonica entrada dimecres 23 de febrer de 1944. Aquell dia, en Peter (el noi de la seva edat confinat amb ella) i l'Anne eren a l'àtic, on en Peter estava netejant mentre l'Anne s'asseia mirant a l'exterior per una finestra. En Peter va acabar de netejar i es va asseure al costat de l'Anne:

"Tots dos vam mirar a fora el cel blau, el castanyer despullat brillant amb la rosada, les gavines i altres ocells lluint de plata mentre feien giragonses per l'aire, i ens vam commoure i fascinar tant que no podíem parlar. Ell va quedar-se dret recolzant el cap en una biga gruixuda mentre jo seia. Inspiràvem l'aire, miràvem a fora i tots dos vam sentir que l'encant no havia de trencar-se amb paraules. Vam quedar-nos així una bona estona, i al moment en què va haver de marxar a l'altell per tallar llenya, vaig saber que era un noi bo i decent. Va pujar l'escala fins a l'altell i jo el vaig seguir; durant els quinze minuts que va estar tallant llenya, tampoc no vam dir ni una paraula. Jo el mirava des d'on m'estava, i vaig veure que estava fent el que podia per tallar bé i mostrar la seva força. Però jo també mirava per la finestra oberta, deixant que els meus ulls vagaregessin sobre una part ampla d'Amsterdam, sobre les teulades i cap a l'horitzó hi havia una llenca de blau tan pàl·lid que era gairebé invisible.

'Mentre això existeixi', vaig pensar', aquesta llum del sol i aquest cel sense núvols, i mentre jo pugui gaudir-ho, com puc estar trista?'

El millor remei per als qui se senten espantats, sols o infeliços és sortir en algun lloc on puguin estar sols, sols amb el cel, la natura i Déu. Perquè aleshores, i només aleshores, pots sentir que tot és com hauria de ser i que Déu vol que la gent sigui feliç enmig de la bellesa i la simplicitat de la natura.

Mentre això existeixi, i ha de ser així sempre, sé que hi haurà consol per a cada pena, sense que importin les circumstàncies. Crec fermament que la natura pot donar conhort a tots els qui sofreixen.

Oh, qui sap, potser no trigaré a compartir aquest sentiment incontenible de felicitat amb algú que senti el mateix que jo."

Anne Frank The Diary of a Young Girl Puffin Books 2015, pp.202-204

En aquell moment l'Anne tenia 15 anys. Però va arribar a una experiència de sentit fonamental, últim, només mirant per la finestra de la casa on estava confinada.

Mentrestant, una ideologia totalitària estava perseguint i exterminant els jueus i altres minories o dissidents en nom de la raça ària. Els vuit confinats, Anne inclosa, van ser descoberts el 4 d'agost del mateix any 1944 (el desembarcament de Normandia havia estat el 6 de juny); i van ser traslladats a Auschwitz en el darrer tren que va sortir d'Holanda abans de l'alliberament del país. Només va sobreviure el pare de l'Anne.

.....

CREADOR DISCRETO

No hay que pensar el aire para que se filtre al último rincón de los pulmones,

ni hay que imaginar la aurora para que decore el nuevo día jugando con los colores y las sombras.

No hay que dar órdenes al corazón tan fiel, ni a las células sin nombre, para que luchen por la vida hasta el último aliento.

No hay que amenazar a los pájaros para que canten, ni vigilar a los trigales para que crezcan, ni espiar la semilla de arroz para que se transforme en el secreto de la tierra.

En su dosis exacta de luz y color, de canto y silencio, nos llega la vida sin notarlo,

don incesantemente tuyo, trabajador sin sábado, Dios discreto.

Para que tu infinitud no nos espante te regalas en el don en que te escondes.

Benjamín González – Buelta, SJ

.....

· Quines característiques o virtuts ha de tenir un ésser humà per merèixer la dignitat i el dret de viure?

· Quines ideologies actuals neguen la dignitat i els drets a quins col·lectius de persones?

· Què fas quan et sents “espantat/da, sol/a o infeliç”?